

I den forbindelse mener vi også, det er relevant at diskutere strukturpolitikken, som der er lagt op til nu. Det er naturligvis en logisk følge af, at vi ønsker udvidelsen mod øst, at vi også er nødt til at se på strukturpolitikken, og her ønsker vi fra Venstres side at medvirke til både at reformere og reducere de eksisterende ordninger på struktur- og landbrugsområdet. Men vi ønsker ikke at afskaffe dem, i hvert fald ikke for nærværende.

Når vi siger, det er nødvendigt af hensyn til udvidelsen at reformere og reducere ordningerne, skyldes det, at hvis vi forestiller os, at man viderefører de nuværende ordninger til de 10 østeuropæiske lande, som nu søger om medlemskab, vil det betyde en fordobling af udgifterne på området. Vi vil få en forøgelse af landbrugsarealet alene på 40 pct., og det i sig selv viser, at vi naturligvis ikke kan køre videre som hidtil, hvis vi ønsker, der skal være plads til Østeuropa.

Der er også et andet problem, når vi ser det fra de østeuropæiske landes synspunkt, og hvis vi ser på de rigeste af landene, nemlig vicegradlandene. Her viser den tidligere omtalte DUPI-rapport, at for denne gruppe lande vil det betyde en forøgelse af deres bruttonationalprodukt på mellem 10 og 20 pct., hvis de kom ind og fik de ordninger, som gælder i dag, og dermed er det jo klart, at de pågældende lande i virkeligheden ville få ødelagt deres markedsøkonomiske udvikling.

Så også af hensyn til ansøgerlandene er man nødt til at reformere ordningerne, så man ikke kommer til at smadre disse landes forsøg på at skabe en egentlig markedsøkonomi.

Men det er naturligvis også et problem for EU's budget, hvis man blot udvider EU, og vi har allerede hørt, at et par af de store lande, Tyskland og Storbritannien, har sagt nej til overhovedet at øge udgifterne, og under alle omstændigheder kan man næppe forestille sig, at der kan blive enighed om eller kvalificeret flertal for en markant forøgelse af udgifterne i EU.

Så derfor er vi meget tilfredse med, at man i EU har planlagt en revision af fondene, og at man tager fat på det i 1997, og vi håber så, at man er færdig senest i 1999.

Og GATT-aftalen lægger jo også et loft over landbrugsudgifterne. Så alene af den grund er det jo nødvendigt at reducere landbrugsstøtten.

Vi er til gengæld tilfredse med – og dér er vi jo nok uenige med fru Annette Just – at man i

EU venter med at reformere strukturfondene til efter regeringskonferencen.

Det, der for os at se kan være problemet ved at inddrage pengespørgsmålene i regeringskonferencen, er så, at den integration i dybden, som vi i øjeblikket er i gang med for at muliggøre Østudvidelsen, og som hr. Keld Albrechtsen allerede har råbt op om, kan blive forhindret eller forsinket, hvis vi også tager pengespørgsmålene med, og derfor er vi enige i den dagsorden, man har lagt fra EU's side: at man først tager reformerne internt i EU og så tager struktur- og pengespørgsmålene bagefter.

Men det, som man så kan håbe bliver udgangen af regeringskonferencen, er jo, at der bliver indført kvalificeret flertal på dette område, for det er jo klart, at hvis der bliver kvalificeret flertal i forbindelse med struktur- og landbrugsstøtte, vil det være meget lettere at reformere ordningerne.

Det har ganske vist været diskuteret lidt, hvor svært det er at få det her reformeret, men hvis man fik kvalificerede flertalsafgørelser på dette punkt, ville det hjælpe gevaldigt, for så kunne enkelte lande ikke længere foretage afpresning af de øvrige lande.

Derfor vil jeg spørge regeringen, om den er indstillet på at støtte et forslag om kvalificeret flertal, når der er tale om vedtagelser i forbindelse med strukturfondene i EU, for det vil klart være befordrende for optagelsen af de central- og østeuropæiske lande.

Som sagt er Venstre ikke indstillet på at afskaffe strukturfondene i EU fuldstændig, for vi mener, at der er behov for en afbalanceret udvikling, idet de rige nordeuropæiske lande under de nuværende forhold har større glæde af frihandelen og det indre marked i EU, hvorimod de sydlige lande og de nye ansøgerlande i første omgang har mindre gavn af det indre marked.

Derfor er det for os at se rimeligt nok, at man i en periode giver en omstillingsstøtte til de lande, som er bagud i forhold til os, som modvægt for, at vi jo har fået det, og at vi desuden har glæde af det indre marked. For det er klart, at i samhandel er det som oftest de lande, som er mest velstående, og som har de mest velkonkurrerende virksomhedsgrupper, der har fordelene.

Vi har også i den omtalte DUPI-rapport set, hvordan EU-landene i 1990 havde et underskud på 7 mia. kr. i samhandelen med de central- og østeuropæiske lande, og at det underskud i dag er vokset til et overskud på over 40 mia. kr. i EU-landenes favør, og det viser helt klart, at EU